

Arrest

nr. 222 191 van 29 mei 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart samen met haar familie het Belgisch grondgebied te hebben betreden op 4 december 2015, op dezelfde dag dient zij een asielaanvraag in. Verzoekster wordt op 16 december 2015 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Op 30

november 2017 wordt beslist tot weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in. Met arrest nr. 208 752 van 4 september 2018 bevestigt de Raad de beslissing van het CGVS.

Op 26 oktober 2018 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker afgeleverd en op dezelfde dag betekend. Het betreft de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten

naam: B. (...)

voornaam : N. K. (...)

geboortedatum: 22.12.1992

geboorteplaats: New Dehli

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen w en op 6 september 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Enig middel gebaseerd op de schending van artikelen 7. 62. 74/14 en 74/17 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van overweging 12 en artikelen 5. 9 en 14 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven., van artikelen 1 en 4 van de richtlijn 2011/98 van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat van artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van artikelen 3. 8 en 13 van het Europese Verdrag van ^ Rechten van de Mens en van artikelen 1. 4, 47 en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Eerste Onderdeel.

De verzoekende partij heeft een uitstel van een verwacht bevel gevraagd. In deze omstandigheden moet de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitspreken over de mogelijkheid van een uitstel van de uitwijzing van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet kunnen genieten van een document

waarin zijn toestand in rechte verduidelijkt werd. Door in bezit te zijn van een dergelijk document, wordt zijn verblijfstoestand duidelijk voor de politiediensten. Binnen de Belgische wetgeving, vormt een bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoerbare beslissing die geen nood aan bijkomende beslissingen heeft. De wetgever heeft het verschil tussen een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit niet omgezet en heeft voor één beslissing geopteerd (zie artikel 6.6 van de richtlijn 2008/115). De bestreden beslissing als verwijderingsbesluit blijft niet-uitvoerbaar. Bovendien heeft geen instantie een onderzoek gevoerd over een mogelijke schending van fundamentele rechten van de verzoekende partij bij een terugkeer naar India. In een gelijkaardige geval heeft het EHRM besloten: (...). De bestreden beslissing is dus nietig door gebrek aan uitvoerbaarheid. De enige wijze om de wettelijkheid van een dergelijke beslissing te herstellen komt voort uit de betekenis van haar uitstel in afwachting van een mogelijke uitvoering. De bestreden beslissing vereist van de verzoekende partij om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten terwijl de praktische elementen van hun dossier de onmogelijkheid ervan aantonen. De bestreden beslissing laat de verzoekende partij dus illegaal op het grondgebied verblijven, in schending van richtlijn 2008/115/EG. Artikelen 74/14 en 74/17 VW zijn geschonden.

Tweede onderdeel

Het uitstel van een uitwijzingsbeslissing is voorzien door de volgende bepalingen van richtlijn 2008/115/EG. Overweging 12: "Er dient een regeling te worden getroffen voor onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet. Voorziening in hun elementaire levensbehoeften dient volgens de nationale wetgeving te worden geregeld. Teneinde ervoor te zorgen dat de betrokkenen bij administratieve controles of inspecties een bewijs van hun specifieke situatie kunnen leveren, dienen zij een schriftelijke bevestiging te krijgen van hun situatie. De lidstaten dienen, wat de concrete invulling van deze schriftelijke bevestiging betreft, over een ruime mate van beleidsvrijheid te beschikken en moeten de bevestiging ook kunnen opnemen in uit hoofde van deze richtlijn genomen besluiten in het kader van terugkeer."

Artikel 9

Uitstel van verwijdering

2. De lidstaten kunnen op grond van de specifieke omstandigheden de verwijdering in een individueel geval voor een passende termijn uitstellen. Door de lidstaten wordt met name rekening gehouden met:

- a) de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
- b) technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens onvoldoende identificatie. (...)

Artikel 14

Waarborgen in afwachting van terugkeer (...)

2.. De in lid 1 bedoelde personen ontvangen van de lidstaten schriftelijk de bevestiging, overeenkomstig de nationale wetgeving, dat de termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 2, is verlengd, of dat het terugkeerbesluit voorlopig niet zal worden uitgevoerd.

Een omzetting van dit uitstelmechanisme is opgenomen in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

"§2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met:

- 1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
- 2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld"

Het termijn voor een vrijwillig terugkeer mag ook onder artikel 74/14 VW verlengd worden. Het concept van uitstel van verwijdering maakt de onvermijdelijke aanvulling uit op de verwijderingsverplichting waaraan de Staten inmiddels moeten voldoen. De reden voor het uitstel van verwijdering is op een of andere manier de rechtvaardiging van de moeilijkheid of onmogelijkheid om aan deze verplichting te voldoen. Deze verplichting om de vertraging in recht te motiveren werd duidelijk gemaakt door het Hof van Justitie:

"45. In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen dat zowel uit de loyaliteitsplicht van de lidstaten als uit de vereisten van doeltreffendheid die in herinnering zijn gebracht met name in punt 4 van de considerans van richtlijn 2008/115, volgt dat aan de bij artikel 8 van deze richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen de verwijdering uit te voeren, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan. Dat is vanzelfsprekend niet het geval indien de betrokken lidstaat, na te hebben vastgesteld dat het verblijf van de onderdaan van een derde land illegaal is, de uitvoering van het terugkeerbesluit, of zelfs de vaststelling op zich van dat besluit, laat voorafgaan door een strafrechtelijke vervolging, eventueel gevolgd door een gevangenisstraf. Een dergelijke handelwijze

zou de verwijdering vertragen (arrest El Dridi, reeds aangehaald, punt 59) en wordt overigens niet vermeld onder de in artikel 9 van richtlijn 2008/115 genoemde rechtvaardigingen voor uitstel van de verwijdering:" (eigen onderlijning)

Uit de rechtspraak komt voort dat dat het gebrek aan uitvoering van een bevel het EU-recht schendt indien het niet gedekt wordt door een van de voorziene gronden van uitstel bepaald door artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet (lees artikel 9 van de richtlijn 2008/115). De verzoekende partij heeft contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken om een uitleg te geven over de obstakels bij de uitvoering van een mogelijk bevel. De administratie was wel verplicht om het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen en deze beslissing te betekenen aan de verzoekende partij. De artikelen 7, 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet zijn dus geschonden in de zin dat het bevel niet uitvoerbaar is zonder uitleg over dit gebrek. Artikelen 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden door het gebrek aan uitstelbeslissing of door het gebrek aan motivatie voor de afwezigheid van een uitstelbeslissing en het gebrek aan inhoudelijke motivatie over de termijn van vrijwillige terugkeer. In de afwezigheid van enig uitstel-beslissingsmodel en toepassingskader ziet de verzoekende partij geen redenen waarom een dergelijke beslissing, als uitvoeringsbesluit, geen deel zou kunnen maken van de bestreden beslissing zelf terwijl dit bevel een onuitvoerbaar uitvoeringsbesluit is...

Derde Onderdeel

In de praktijk heeft de verzoekende partij geen recht op een terugkeer naar India. Haar verblijfstitel is vervallen. Zij geniet niet van de Indische nationaliteit. De concrete stappen om bewijzen daarvan te krijgen zijn door de verzoekende partij ondernomen. Het behoort tot de vaste kennis van de asielinstanties dat Afghaanse onderdanen geen recht op terugkeer naar India hebben. De verzoekende partij heeft contact opgenomen met de Indische overheden om een bevestiging van de echtheid van hun vervallen verblijfsdocumenten te krijgen. De verzoekende partij heeft een verantwoordelijkheid bij de uitvoering van een vrijwillige terugkeer, maar deze actie is enkel beperkt tot de mogelijke stappen die ondernomen kunnen zijn. De enige verantwoordelijkheid in dit geval is de toestand van het verblijf in India te verduidelijken. Het is perfect voorstelbaar in het perspectief van de verduidelijking van de juridische toestand van de verzoekende partij dat de overheid haar medewerking aanbiedt om een snel antwoord van de Indische overheden te krijgen. Volgens vaststaande rechtspraak van het EHRM moet een uitwijzingsbeslissing op duidelijke wijze de gekozen eindbestemming vermelden. Dit beginsel is opgenomen in verschillende arresten van het Hof wat de verschillende in het EVRM gewaarborgde rechten betreft. In de zaak Auad heeft het Hof geconcludeerd dat de controle van de wettelijkheid van de detentie voor uitwijzing enkel mogelijk is als de rechter een volledig beeld heeft van de administratieve situatie. (...). Het is noodzakelijk dat de bestemming opgenomen wordt in een beslissing met bindende kracht. (...). Zonder de vermelding van een bestemming is het ook niet mogelijk de wettelijkheid van het uitwijzingsbevel zelf te toetsen. (...). De bestreden beslissing houdt geen rekening met de uitstelaanvraag van verzoekende partij en bepaalt ook niet welke terugkeerbestemming mogelijk zou zijn. Zonder een bestemming te bepalen neemt de Dienstvreemdelingenzaken de vrijheid om geen toetsing uit te voeren van artikel 3 EVRM. Door het gebrek aan deze inhoudelijke motivatie over de termijn van vrijwillige terugkeer en concrete bestemming, neemt de administratie afstand van haar verplichting om de wettigheid van haar beslissing te bepalen onder artikel 3 EVRM.

Vierde Onderdeel

Op 13 oktober 2018, heeft de verzoekende partij een arbeidskaart B gekregen van de Waalse regio, (stuk 4) De verzoekende partij is als ingenieur tewerkgesteld en de arbeidskaart werd door haar werkgever gevraagd, (stuk 5) De bestreden beslissing schendt verschillende bepalingen van de richtlijn 2011/98 van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat. Artikel 1 van de richtlijn 2011/98 bepaalt:

Artikel 1

Onderwerp

1. Deze richtlijn bepaalt:

a) één enkele aanvraagprocedure voor het verstrekken van een gecombineerde vergunning aan onderdanen van derde landen om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven met het oog op werk, teneinde de procedures in verband met hun toelating te vereenvoudigen en de controle van hun status gemakkelijker te maken; (...)

De inhoud van deze één enkel procedure is verder in het artikel 4 van de richtlijn 2011/98 bepaald. Deze bepalingen zijn van rechtstreekse toepassing sinds 25.12.2013. Na de uitlevering van een arbeidskaart schendt, de bestreden beslissing de artikelen 1 en 4 van de richtlijn 2011/98.

Vijfde onderdeel

De genomen beslissing schendt nog andere fundamentele rechten van de verzoekende partij. Een beslissing tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt in dat de vreemdeling een minimum aan sociale rechten toegekend krijgt om zijn menselijke waardigheid te behouden. Volgens overweging 12 van richtlijn 2008/115 moeten hun basisbehoeften gedefinieerd worden in overeenstemming met de nationale wetgeving. «54 Met betrekking tot, in de tweede plaats, de voorziening in de basisbehoeften van een derdelander in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, preciseert punt 12 van de considerans van richtlijn 2008/115 weliswaar dat de voorziening in de elementaire levensbehoeften van onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet, volgens de nationale wetgeving dient te worden geregeld, doch die wettelijke regeling moet verenigbaar zijn met de uit die richtlijn voortvloeiende verplichtingen.» (eigen onderlijning) De basisbehoeften zijn verzekerd door de algemene wetgeving, in casu de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Deze toepassing komt in aanmerking tot zover een uitstelbeslissing effectief betekend wordt. Met andere woorden, de genomen beslissingen blijven in gebreke wat het garanderen van de menselijke waardigheid van verzoeker betreft. Deze waardigheid is verankerd in artikel 1 van het Handvest. Het is in strijd met de menselijke waardigheid om een vreemdeling op de meest complete wijze vast te houden in onwettig verblijf terwijl deze laatste niet in staat is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 7 van het Handvest is eveneens van toepassing. De genomen beslissingen blijven een inmenging uitmaken in het privéleven van de verzoekende partij en verergert het. De fundamentele rechten van de verzoekende partij zijn geschonden.

Conclusie

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zijn verplichtingen om de verzoekende partij het uitstel van haar verwijdering te betekenen. Deze verplichtingen werden opgenomen in artikel 74/17 van de wet van 15 december en maken de gedeeltelijke omzetting uit van de artikelen 9 en 14 van richtlijn 2008/115. Daarbij wordt de menselijke waardigheid ondermijnt van de verzoekende partij die gedwongen wordt om onwettig in het land te blijven zonder dat er voorzien wordt in haar basisbehoeften.”

2.2. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat geen enkele instantie een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van fundamentele rechten van de verzoekende partij bij een terugkeer naar India. Om deze reden zou de bestreden beslissing nietig zijn wegens gebrek aan uitvoerbaarheid. De schending van de richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet leidt de verzoekende partij af uit de argumentatie dat de bestreden beslissing vereist van de verzoekende partij om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten terwijl de praktische elementen van haar dossier de onmogelijkheid ervan aantonen. De verzoekende partij verwijst naar een brief van 23 oktober 2018 waarbij uitstel van verwijdering wordt gevraagd op grond van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoonst dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met:

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. (...)."

De Raad merkt op dat de gronden voor een uitstel van verwijdering limitatief worden opgesomd in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De concrete situatie van de verzoekende partij valt niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel. Immers de verzoekende partij dient zich niet naar India te begeven en een eventuele gedwongen verwijdering zal niet naar India zijn. De bestreden beslissing vermeldt als nationaliteit "Afghanistan". De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift aan dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft. In het arrest nr. 208 752 van 4 september 2018 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd besluit de Raad: *"Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoekers geen zicht bieden op hun identiteit en hun verblijfssituatie in India"*.

Artikel 3 EVRM geeft aan dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid.

Het komt aan de verzoekende partij toe om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, voldoende precies aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing haar fundamentele rechten schendt wat in dit concrete geval niet gebeurde. De Raad vestigt de aandacht op het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van het CGVS van 30 november 2017 en het arrest nr. 208 752 van 4 september 2018 waarin geen schending van artikel 3 EVRM aanvaard werd. De Raad besluit dat: *"Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent cruciale aspecten van hun identiteit en hun levensomstandigheden afgelegd hebben."* De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot uit analyse van de voorgelegde paspoorten, waarvan de vervaldata niet overeenstemden met deze aangegeven in de Indiase verblijfsvergunningen, dat zij over andere paspoorten beschikken waarvan ze het bestaan niet willen aangeven en concludeert dat ze hun werkelijke verblijfssituatie in India trachten te verbergen. Bovendien brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens aan dat zij in India aan onmenselijke of vernederende behandeling zal worden onderworpen in geval van een overdracht naar India.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/98/EU van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven en betoogt dat deze bepaling geschonden is aangezien zij over een arbeidskaart B zou beschikken.

De Raad volgt de stelling van de verzoekende partij niet. Artikel 4 van Richtlijn 2011/98/EU stelt: *"Een aanvraag tot verstrekking, wijziging of verlenging van een gecombineerde vergunning wordt via één enkele aanvraagprocedure ingediend. De lidstaten bepalen of aanvragen voor een gecombineerde vergunning moeten worden ingediend door de onderdaan van een derde land of door diens werkgever. De lidstaten kunnen ook besluiten dat een aanvraag naar keuze door een van beide kan worden gedaan. Indien de aanvraag door de onderdaan van een derde land moet worden gedaan, staan de lidstaten toe dat de aanvraag vanuit een derde land wordt ingediend, of, indien het nationale recht daarin voorzien, vanaf het grondgebied van de lidstaat waar de onderdaan van een derde land legaal"*

aanwezig is. (...) De enkele aanvraagprocedure laat de visumprocedure die voor een eerste binnenkomst vereist kan zijn, onverlet."

Het Belgische recht voorziet dat de vreemdeling die het Belgisch grondgebied wenst te betreden, voorafgaandelijk de nodige formaliteiten dient in te dienen vanuit zijn land van oorsprong, dit overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg, aangezien de verzoekende partij onwettig op het Belgisch grondgebied verblijft, voldoet zij niet aan de voorwaarden gesteld in de richtlijn 2011/98/EU. Bovendien kan de verzoekende partij zich niet geldig beroepen op deze bepaling van supranationaal recht daar de richtlijn 2011/98/EU geen directe werking heeft. Een richtlijn heeft enkel rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde onder de dubbele voorwaarde dat de uiterste datum voor omzetting van deze richtlijn is verlopen en dat de bepalingen daarin duidelijk en onvoorwaardelijk zijn en geen substantiële interne uitvoeringsmaatregelen vereisen van de communautaire of nationale autoriteiten om op nuttige wijze het gewenste effect te bereiken. Dit is duidelijk niet het geval. Het is in casu aan de lidstaten om te bepalen door wie de aanvraag voor een gecombineerde vergunning moet worden ingediend, ook moet de bevoegde overheid voor ontvangst van de aanvraag en afgifte van de vergunning worden aangeduid. De uitvoering van deze richtlijn is dus afhankelijk van de aanneming van besluiten door de federale en regionale wetgevers voor de aanneming waarvoor zij over een discretionaire bevoegdheid beschikken. Dit is met name voor de aanwijzing van de bevoegde overheid, belast met het ontvangen van de aanvraag en afgifte van de gecombineerde vergunning binnen een bevoegdheidsgebied, uitgaande van dan wel de federale of de regionale autoriteiten. Bij het ontbreken van aanneming van dergelijke besluiten, kan de bovengenoemde richtlijn niet worden geïmplementeerd, zodat de ingeroepen bepalingen geen rechtstreekse werking hebben. De Raad beschikt niet over enige bevoegdheid een gebrek aan omzetting te verhelpen wanneer het duidelijk is dat de omzetting van voormelde Richtlijn niet enkel de tussenkomst van de federale, maar evengoed de regionale wetgevers vereist. De verzoekende partij weerlegt overigens niet het motief van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de verwijzing naar overweging 12 en artikelen 9 en 14 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. Deze Richtlijn werd omgezet in Belgisch recht door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan toont aan, dat de aangehaalde bepalingen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC